

Nikola Vujčić

U SOBI

Kao da je uplašena, u njoj se tišina pomutila. Teška od reči, od škripe dotrajalih vrata, od uljeza. Širi svoje uglove, a mene usitnjava, da stanem u zrnce prašine. U pukotinu očiju, iz zida. Da se kao šapnuta reč zapletem u opis koji će da zažari nečija usta. I onda, iz sažaljenja, pogledom da me skloni, u prostor mekši od vetra. Ali, i to je dosta. Tako biti.

TERET

Ne, reči ne ulepšavaju, samo zveckću, sjaje se slične srimi i troše vreme, poput đinđuva naprežu svoje lukove pre pucanja u prazno. Ne, reči ne osluškuju, one misle da su starije od svih nas i da kao perje mogu urasti u bilo koje stvorenje. U perje, da odlete, da se ne čuje njihov tupi udarac. Slušaj te reči, kao šušanj buba u busenju, dok ih izgovaraju nečija suva, ispucala usta. A onda se jedna zabeli kao kost u tišini, zaglavljena u grlu, kao da je ponela preveliki teret. I zaškripali su njeni oslonci, zaljuljali smo se u razgovoru – neko dodaje, neko oduzima, postajući tako samo nečega deo. Kao da smo upali u mulj podzemne reke, u njeno veliko ćutanje.

OGLEDALO

Između pogleda nastaje priča. Tišina je
razvučena i svetlost je glača, pa se ljeska.
Neko najsličniji meni, kao da je moj brat blizanac,
pretvorio se u mene. Tako sam ušao
kroz taj otvor, čak do dna, mereći ga.
Pa, da! Prošao sam kroz staklo i led,
kroz to vidljivo do
nevidljivog.